

Simona Vilău sau “Je est en autre”

Olivia Nitiș

Simona Vilău e o story-teller. Poveștile pe care ni le spune nu sunt altceva decât o formă de apropiere. Culege date, elemente, fragmente din poveștile altora pe care și le însușeste. Acum un an expoziția “Frumoasa, Revolta și Greața” din spațiul galeriei Universității Naționale de Arte București miza pe autosondaj printr-o serie de autoportrete care aduceau în prim-plan plurivalența eurilor. Era o propunere dinamică, de jonglare cu spațiile culturale, de asumare de roluri, de tipologii. Cadre frontale, decupaje, fragmente de vis privite sub lupă, umpleau spațiul. Nu era vorba de un act narcisistic, ci de o privire în oglindă ca o formă de confruntare cu ea însăși. Asta făcea posibile revolta și greața. În prezent Simona Vilău își definitivează seria de lucrări Oedipus, care va face subiectul expoziției de licență. A expus deja din acest proiect în cadrul festivalului Primăvera în Sala Profesorilor de la BCU. Chipul eroului este rezultatul unei alcătuirii de fragmente fizionomice comune. Oedip e un personaj colectiv. Firul narativ al lucrărilor trasează două registre: urmărirea cvasifidelă a mitului și interpretarea subiectivă a acestuia. Nu este posibilă o privire totalizatoare, epuizantă asupra mitului. Totodată, fiind vorba de arhetipuri, mitul presupune interpretare și nu doar reproducere. Pentru tânăra artistă mitul lui Oedip este un cadru în care devine posibil comentariul subiectiv la timpul prezent. Ea operează cu un tabu, cu prejudecata unui complex care se interpune între omul contemporan și mitul in sine. Automutilarea este pentru Oedip o cale spre o altă dimensiune. Așa o vede și Simona Vilău într-o lume pentru care acest gest nu mai reprezintă o miză. A devenit un fapt comun care a fost la un moment dat un trend pe fondul unor mișcări artistice cu implicații socio-politice (anii 60 – Acționismul vienez, sau artiste din mișcarea feministă care apelau la gesturi extreme pentru a sensibiliza conștiința colectivă la problematica de gen).

Opțiunea formală se pliază foarte bine pe straturile semantice. Spații aride, austere, culori tari, contraste violente, indigeste, atmosferă tenebroasă, redimensionări, cadraje de tip neo-pop cu preferința pentru detalii. Atmosfera luminoasă își face loc doar după ce eroul își deschide ochiul interior.

Simona Vilău încearcă să își sondeze extremele, reflectă realitatea și totodată proiecțiile ei subiective. E un fel de “je est en autre” (Rimbaud), sau “Toate sunt clare numai eu singur sunt tulbure” (Lao Tzi). Simonei îi place să creadă că lucrările ei au consistența visului pe care ți se pare că ți-l aduci foarte bine aminte dimineața, dar căruia îi pot lipsi detalii care îți scapă mereu.

aLititudini, nr.3, mai 2006